

og Esbjerg Havn. Nu veed jeg vel, at man mod denne min Betragtning vil og kan anføre, at Jernbanerne jo ikke forvente sig, at vi miste Obligationer til 4 pCt. eller maaffee mere og i Stedet derfor erhverve et Activ, som kun giver en aarlig Indtægt af 1 eller 2 pCt.; men forsaavidt det har været en fornuftig Beslutning, som Regjeringen og Rigsdagen ere komne til, overhovedet at bygge ydste Jernbaner og endog vedtage Lovforslag om fortsat Bygning i lang Tid og om vedblivende at anvende mange Millioner paa dem, saa kan det kun være dette ved at gaae ud fra den Antagelse, at man faaer fuld Equivalent for Pengene, at altsaa den indirecte Nytte, som Jernbanerne frembringe til Landets Opkomst og Befolkningens større Velbære, idetmindste kan gaae op imod den Mindreindtægt, som Staten kan faae af dem. Hertil kommer endelig, at de Aar for Aar synes at ville give større og større Indtægter, saa at man vel kunde have nogen Grund til at forvente, at de i Tidens Løb, naar de blive fuldførte, kunne give betydelig større Rente, end de ialfald nu give. Hvad Statsgjældens Afbetaling angaaer, har man sagt, at ligefremme contractmæssige Afbetalinger paa Statsgjælden burde kunne udredes af de ordinære løbende Indtægter, og jeg kan ogsaa til en vis Grad føle mig tiltalt af denne Mening, men kun forsaavidt ikke disse contractmæssige Afbetalinger paa Grund af de nu forhaandenværende Omstændigheder maatte betragtes som fuldkommen extraordinaire. Naar vi aarlig paa en udenlandsk Gjæld, hvorom der jo nærmest er Spørgsmaal, hvad de contractmæssige Afbetalinger angaaer, af en Størrelse af noget over 36 Millioner Rd., skulle afbetale over 2 Millioner Rd. om Aaret, saaledes at vi indtil Aarene 1876—77 have afbetalt over 17 Millioner Rd. eller omtrent Halvdelen af den, saa kan man vel sige, at vi for Diebliffet paa Grund af, at vi nu staae nær foran Slutningen paa denne Gjælds Afbetaling, leve under extraordinaire Forhold i saa Henseende. Naar vi have Udsigt til om 6, 7—8 Aar at faae en formindret aarlig Udgift til Gjælds Afbetaling af henved 2 Millioner Rd., saa kan der vel nok være Noget, der taler for, at man i disse

Aaringer, indtil den Tid indtræffer, og den maa indtræffe 1876—77, benytter vore Activer til at afbetale vor Gjæld. Jeg kommer altsaa til det Resultat, at den virkelig sande Underbalance, som bør dækkes ad extraordinair Veie, efter det foreliggende Finanslovsforslag — jeg skal naturligtvis indrømme, at der kan komme nye Lovforslag frem, som, hvis de gaae igjennem Rigsdagen, kunne forøge Udgifterne — foreløbig ikke kan regnes til stort over 400,000 Rd. Smidleritid vil der for indværende Aar vel sandsynligtvis blive en Underbalance af lignende Størrelse eller maaffee endogsaa noget større, og jeg maa give den høitærede Finansminister Ret i, at det ikke kan gaae an aarlig at gaae tilbage. Nu har det viist sig iaar, at de beregnede Indtægter ikke ere komne ind; det har viist sig, at man har taget Feil i sit Haab og sine Forestillinger om, at de store indirecte Afgifter bestandig skulde stige eller dog holde sig paa det samme Trin. De ere virkelig gaaede tilbage, og Ingen kan vide, hvorledes det vil stille sig med Soldindtægternes Beregning iaar. Jeg er da, troer jeg med nogenlunde Ret, kommen til det Resultat, at vi behøve en extraordinair Indtægt af 1 Million til Dækning af vor Underbalance. Forsaavidt den høitærede Finansminister havde indskrænket sig til at forlange deite Beløb, skulde jeg ikke have yttret et Ord om denne Sag nu, men jeg troer dog, som Sagen nu stiller sig, at det kan være til Nytte, at man allerede paa dette Stadium under Finanslovens Behandling, inden selve Indkomstskatteloven er kommen for, gjør gjældende, hvad der, gaaende ud fra selve Finanslovsforslaget, kan siges, for ikke at gaae saavidt, som den høitærede Finansminister har villet gaae. Forsaavidt som jeg kunde have noget virkeligt Haab om, at det kunde lyffes at gjøre saa store Besparelser, som det erede Medlem for Aarhuus Amts 1ste Valgkrets (Winther) antydede, ja, saa kunde der jo næsten være Tale om heelt at undgaae en saadan Skat, men jeg vil ikke nægte, at efter den Erfaring, som jeg har indhentet i de sidste Rigsdage, hvori jeg har siddet, og ved selv at gjennemgaae Udgifterne i det foreliggende Finanslovsforslag, tvivler jeg meget paa, at